

Forslag til folketingsbeslutning om kriseindgreb til sikring af fuld beskæftigelse og økonomisk udvikling.

Fremsat den 8. september 1975 af *Knud Jespersen* (DKP), *Fuglsang* (DKP),
Kaj Hansen (DKP), *Jørgen Jensen* (DKP), *Freddy Madsen* (DKP), *Ib Nørhørd* (DKP)
og *Hanne Reintoft* (DKP).

Folketinget opfordrer regeringen til at forøge de offentlige civile investeringer, herunder frigivelse af midler til kommunernes anlægs- og etableringsudgifter, opførelse af en bro over Store Bælt, rensningsanlæg, Københavns undergrundsbane, byggeri af almenyttige boliger og modernisering af den gamle boligmasse,

at stoppe olie- og benzinprisstigninger og indføre maksimalpriser på energi,
at bruttobeskatte alle store monopoler,
at bremse jordspekulationen og
at indføre statslig kontrol med udenrigshandelen.

Bemærkninger til forslaget.

Danmarks nationalformue er på 940 milliarder kr., så man kan næppe hævde, at der ikke er råd til at sikre arbejde til alle. Nationalformuen er ganske vist skævt fordelt, idet 38 pct. af den skattepligtige befolkning overhovedet ingen formue har. Den skæve fordeling må så forpligte dem, der har den store formue eller indflydelse på økonomien, til at sikre fuld beskæftigelse.

De offentlige investeringer har man gennem lovgivning, cirkulærer og frivillige aftaler begrænset unaturligt meget. Kommunernes investeringsrammer og de stramme krav til selvfinansiering må øjeblikkeligt fjernes, da de hæmmer en sund og beskæftigelsesfremmende anlægspolitik. Der er ikke noget uforsvarligt i at øge kommunernes investeringer, da bruttoindkomsterne i år er på 190 mia. kr. hos alle personer og kommunernes likvide beholdninger pr. 31. marts 1975 var på 9 mia. kr., mens gælden kun var på 18,1 mia. kr.

Derimod er det uforsvarligt at øge eller acceptere ledigheden, da en sådan politik forværrer krisen og skaber vanskeligheder i mange hjem. Af offentlige investeringsmuligheder har vi fremhævet nogle meget vigtige opgaver, som man umiddelbart kan

igangsætte. I de enkelte kommuner findes desuden en række konkrete opgaver for anlægsarbejder, f. eks. opførelse af plejehjem til aflastning af hospitaler, rensningsanlæg, boligbyggeri, som er nødvendige at få gennemført så hurtigt som muligt. I København viser det faldende indbyggertal klart, hvor skadeligt det er at underinvestere i undergrundsbane og boliger.

Listen over statslige anlægsopgaver kan gøres meget lang, da diverse spareknive i årevis har hindret en fornuftig udbygning og modernisering af bestående anlæg. Der er ikke bare tale om en bro over Store Bælt, men om næsten alle anlægsområder fra fængsler, sociale institutioner og boliger til modernisering og udbygning af den kollektive trafik og opførelse af et rationelt gasdistributionsnet til sikring af billigere energi.

For at sikre finansieringen af de mange opgaver og hindre spekulation må der nødvendigvis føres en streng kontrol med formue- og prisbevægelser. De store multinationale selskaber har bl. a. på energiområdet demonstreret deres foragt for avancement og monopollovgivning, ligesom de i mange år kun har betalt en symbolsk skat. Sådanne særrettighe-

der er utålelige i et demokratisk samfund, og regeringen bør derfor fastsætte maksimalpriser på energi og bruttobeskatte alle de store monopoler i mindst samme omfang, som lønmodtagerne beskattes af deres bruttoindkomst.

Spørgsmålet om at bremse jordspekulationen er mere aktuel end nogen sinde. Statistiske Efterretninger nr. 56, 1975, viser, at købesummen for ejendomme i fri handel i I. kvartal 1975 lå mellem 41,7 og 65,6 pct. over ejendomsværdien i 1973, d. v. s. at jord og faste ejendomme er steget med 165-260 mia kr. i værdi på to år. Til sammenligning kan nævnes, at de totale lønudgifter i 1975 skønnes at blive på

120 mia kr. DKP fremsatte den 7. marts 1975 lovforslag nr. 121 til bremsning af jordspekulationen. Dette forslag må vedtages nu.

Med Danmarks stadig stigende import, bl.a. fra Vesttyskland, hvor vi har en import på 7 mia kr. større end eksporten, skabes større ledighed, som må og kan undgås. Vor økonomi er for sårbar til at undlade en statslig kontrol med udenrigshandelen. Med planlægning af produktionen og den store arbejdsreserve vil regeringen meget let kunne sikre balance i udenrigshandelen og større hjemmemarkedproduktion på bekostning af den alt for store import.